

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

357

No. 12.

En Sørgefang

over

en Dreng fra Gaarden Sværdstad og to
Piger fra Haugsteen i Rakkestad, som en
Aften i September Maaned 1864 druk-
kede i Elven, derved, at Gjen kandrede.

Den Gne af Pigerne var Drengens
Kjæreste.

Mel. Den fulbe Maane osv. eller Carl og Emma.

Naar Herren kalder, maa vi soje
Os i hans faderlige Bud,
Om haard nok for vort matte Dje
Hans Faderkalben end ser ud:
Vi vide bør, at es hernebe
For os er andet varigt Sted,
End stræbende at forberede
Vor Aand for Himlens Herlighed.

Vel os, naar Timen engang kommer,
(Dg Gud ste Lov, vi ved den es!)
At vi skal stædes for vor Dommer,
Om da vi vandret har vor Vej
Saa, at vi tillidsfuld forlader
Vor Skolegang i Livet her,
Dg barnligt raabe kan: „O Fader,
Hav Tak, hav Tak! Jeg Din nu er!“

V box 21: 627

Men trolos Bolge kan ej bære
Et elsket Par i Fred paa Barm;
Dg før de komme Stranden nære,
De synke i dens vaade Arm.
Om Hjælp de raabe; af, men Ingen
Der findes, som dem hjælpe kan,
Undtagen Han bag Siserneringen —
Vor egen Gud og Jærlsermand!

Dg Volgen lukker sig og kvæder
Eu Gravsang midt i Nattens Skjød;
Men hjemme Mange, Mange græder
Bed denne sorgelige Død. —
D græd ej I, som er tilbage,
Fæld ingen Taarer dog for dem;
Thi de i Kjærlighedens Dage
Jo vandred til det bedste Hjem!

Paa Olsens Forlag. Trykt hos Arelsen i Carpsborg.